

זהו הסארקופאג השני שניצל בנס מזחלי הטראקטור!

בעל מיגרש הורה לטראקטוריסט לקבור את הסארקופאג השני!

שעות היום, עומד שומר בכניסה למוזיאון שבפארק. אך אחרי החשיכה, יכול כל אחד לבוא אפילו עם משאית, למלא אותה בתיקיות, ולהסתלק, ואיש לא יפריע לו.

שעות היום, עומד שומר בכניסה למוזיאון שבפארק. אך אחרי החשיכה, יכול כל אחד לבוא אפילו עם משאית, למלא אותה בתיקיות, ולהסתלק, ואיש לא יפריע לו.

ה ווידה המיועדת של פקד עמיקם מוקמת במרחק כ-150 מטר מווילה

המאשים
דב מירון, המפקח האיזורי של אנף העתיקות, שהגיש בעבר תלונה נגד שר, ועתה נגד מפקד המיטרה במקום. אינני מפתח. אני ממלא את תפקידי.

משאית, תלתיאופנוע, או אפילו עגלה חור רקת — משתתף בספורט המקומי של שוד-עתיקות. בצפון תל-אביב, סמלי המעמד הם וילות מודרניות וריהוט עתיק. באש-קלון, כל מי שהוא משהו חייב שיהיו לו עתיקות בחצר הבית.

גילה מירון: „אינני מוכן לגלות שמות. אך היגשתי תלונה במשטרה נגד שני אישים שתיכננו יחדיו לגנוב עתיקות מהמוזיאון בפארק העירוני. שני האישים היו שר בממשלת ישראל ומנהל סולל-בונה בעיר. שניהם כבר אינם מכהנים כיום בתפקידיהם אלה.

גיליתי את הגניבה במקרה, כשתפסתי עגלה מלאה עמודים עתיקים שהוצאו מהפארק. לאחר חקירה, הודה העגלון שהוא נשלח על-ידי מנהל סולל-בונה במקום — עם הוראה להעביר את העתיקות הגנובי בידיו אותו שר.

מאחר שהגניבה נתפסה על-ידי, התיק נסגר. אינני מוכן לגלות את שם השר.

ב תשובה לשאלה, הגיב מנהל סולל-בונה באשקלון בתקופה האמורה: „אינני זוכר בדיוק מה היה כבר. אני זוכר שמירון פנה אלי בעניין עתיקות. כן, את השר הזה אני מכיר טוב. הוא היה בא אלינו הרבה, כי שנינו ממפא"י. עד כמה שאני זוכר, זה היה הכל טעות." ואילו השר שבו מדובר, הגיב: „לא לקחתי דבר מהמוזיאון באשקלון. אדרבא, נתתי להם דברים. פעם גיליתי אבן עתיקה ברחוב, ונתתי אותה לראש העיר. לא, אני לא יודע מי זה מנהל סולל-בונה ההוא. אינני זוכר את שמו.”

החולף בשכונת הווילות של אשקלון, יכול לראות כמעט בכל חצר כותרות ושברי עמודים — מהתקופה הרומית, הבי-זנטית — משיש, מאבן — מכל צורה וגודל. האם לא ניתן להפסיק את שוד העתיקות בעיר?

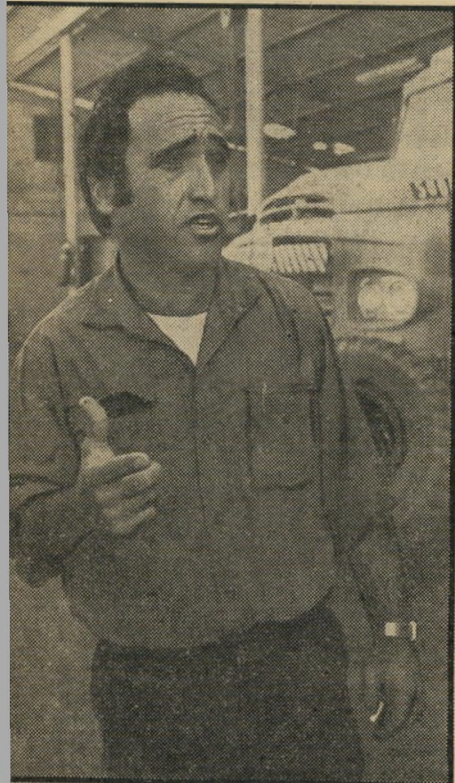
„יש לי את כל הסמכויות”, נאנח דב מירון, „אבל אין לי אמצעים להפעיל אותן. אין לי תקציב. לדוגמה: במשך

מדוע עשה כך? האם לא ידע שהמי דובר במיצא ארכיאולוגי נדיר מאין כמו? תור?

„הפסקת העבודה בוויילה שלי, וגילוי הארון הראשון, גרמו לי כבר נזק של 25 אלף ל”י.” הסביר השבוע בעל הווילה. „רציתי שאגף העתיקות יפנה לבית המשפט, כדי לקבל את הסארקופאג. אחרי שיקבלו צו מהשופט, אוכל לבקש שאגף העתיקות יפקיד ערבון של מאה אלף ל”י כפיצוי על הנוקם שייגרמו לי.”

„מדוע אני צריך להפסיד על משהו שהמדינה מרוויחה ממנו? אם זה היה קורה במדינה אחרת — כמו שווייץ למשל — הייתי מרוויח הון כסף מהתגלית. אני מבין שזהו מימצא חשוב — אבל אני לא צריך להפסיד.”

ה תלונן על כך בני פרנקל, בעל מור סד בעיר: „יש פה בעיר זילזול קטן לני בנושא העתיקות. מדוע לא הוציא אגף העתיקות צו הפסקת-עבודה במגרש שבו נתגלו הסארקופאגים? אני הייתי שם, בי מקום החפירה, וגיליתי אחרי הקבר הישני, מרתף בן אלפיים שנה. צילמתי אותו בעצמי. מי יודע אלו עתיקות נוספות נמצאות שם? האם זה לא רצח.

בעל המיגרש
בעל מוסך, שבמגרשו נתגלו שני הסארקופאגים, ושנייה לעכב את גילויי של השני להמשיך להפעיל טרקטור במקום כזה? הסביר מירון: כן. אבל אינני יכול להשרייר בור פתוח במגרש, ולסכן חיי ילדים בסביבה. אין מי שישמור שם. אין לי אמצעים.”